

Ταμείον
κ. Ι. Μ. Σχοῦρας
— Μ. Ταμείου Κρατ.

— Περὶ Μετανοίας. —

7

Οὐ βούλομαι τὸν θάνατον τοῦ ἀγεβούς,
ὥς ἀποστρέψαι τὸν ἀγεβὴ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐ-
τοῦ καὶ ἦν αὐτόν. «Προφ' Ἰεζεκιήλ πρ' α'»

Οὐ γὰρ ἤλθον μαρτέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρ-
τωλοὺς εἰς μετάνοιαν. «Ματθ. θ' 13»

Ἐάν τις θέσῃ εἰ οἶανδῇθετε ἁμαρτίαν, καὶ
μὴ λυθῇ κατ' ἀναλογία, τοῦ εὐαγγέλιου,
εὐχερῶς θάξιν τῷ αὐτῷ περιθώσει διζίω.
«Ὁσίου μαρτυρον»

Ὅστις λογιάζεται τὰ ἁμαρτήματα αὐτοῦ μη-
ρὰ καὶ ποταθὰ, θίσει εἰς ἄλλα μεγαλύτερα
καὶ χειρότερα τῶν ὁρώτων καὶ ἐποταθαίως
θεῖν τιμωρηθῇ. «Ὁσίου Ἰσαάκ»

Τὸ ὁρώμενον ἔργον, ὁποῦ χρεωθεῖ γὰ ποιεῖ
καθ' ἐνάετην ὁ μεγαλῶν, εἶναι γὰρ ὑψαίη τὰς
ἁμαρτίας του. «Ἁγία Ἰωαν. καὶ Κλήμεντος»

Λούω καθ' ἐκείνην νύκτα τὴν κλίνην
μου, ἐν δαίρυδί μου τὴν ἐρωμένην μου βρέζω.
«Δαβίδ. ψαλ. 6.»

Ὡς ὁ ὕδωρ ἐξαλείφει τὰ γράμματα, οὕ-
τως τὸ δάιρυον ἐξαλείφει τὰ ὀσάδματα δύ-
ναται.
«Ἅγιον Πατέρα»

Μεγάνοια ἔστιν ἀνάμνησις βασιλείας, ευ-
θυνη πρὸς Θεὸν δευτέρα βίου, αὐτοματάμ-
ριος λογισμὸς θυγάτηρ ἐλπίδος, διαλλαγή Κυ-
ρίου, συνειδότης καθαρισμός. «Ἅγιον Πατέρα»

Τὰ δάιρυα δὲ εἶναι καθαρχήριον τῶν
μεταγενεστέρων καὶ τῶν ὁδοῦ ἐπαράζαμεν με-
τὰ τὸ βάπτισμα· ἡ ἀμείνω μεν τὸ ἐμοχύν-
αμεν ἄσπιντες.
«Ἅγιος Ἰ. τῆς Κλήσεως»

Πλύνε τὰς παρειάς σου μετὰ τὰ κλύματα τῶν ὀμ-
μάτων σου, ἵνα ἀγαθωθῇ εἰς ἐξ τὸ Ἅγιον Πνεύ-
μα, καὶ καθαρίσῃ τὸν ῥύπον τῆς κακίας σου.
«Θεοῦ Ἰσαάκ»

ἤρωτήθη ὁ ὄσιος Μιῶς ὑπὸ στρατευομένου εἰ
 ἄρα δέχεται μεάνοιαν ὁ Θεός; ὁ δὲ μετὰ τὸ
 κατηχηθεὶς αὐτόν, ἐν ὁμοῖς λόγοις, ἔφη· εἶθε
 μοι ἀγαπητέ, ἴαν χιθεῖ σου τὸ χλαμίδιον
 βάμεις αὐτὸ ἔξω; ἀπεκρίθη ἱεῖνος αὐτῷ ἄλλ᾽
 ραῶν αὐτόν· ἔφη ὁ γέρων· εἰ οὖν εὖ τοῦ
 ἱματίου φείδῃ, ὁ Θεός τοῦ ἰδίου ἀγαθήματος
 οὐ φείσεται;

«ἐν τῷ Γεννημῷ»

Τένον ἡμαρτες, μὴ φοροθῆς μηνείη, καὶ
 περὶ τῶν φοροτέρων σου δειήθη. «Ξου. Ξεραχ»

Ἐν δὲ, τὰ μὲν ὁρίω ἐπιθανανόμενος τοῖς δὲ
 ἐμφοροθεν ἰσχυζινόμενος... «Φιλωσις γ' 14»

Ἀδελφε μὴ εἴθης σήμερον ἀμαρτάνω καὶ
 αὐρίον μετανοῶ, οὐ γὰρ ἔχεις τὸ ἀπαχέειν
 περὶ τῆς αὐρίον τῷ Κυρίῳ μελήσει.
 «Ἀγία Ἐγγραφή»

47
Αδελφός ἠρώτησεν τὸν ὅσιον Σιωῶν ῥέχων·
τί ποιήσω Πάτερ ὅτι θεώζωμαι; ῥέχει αὐτῷ
ὁ Ἅγιος· ἀνάετα θαμιν· ἔφη ὁ ἀδελφός, ἀν-
έστην καὶ θαμιν θεώζωμαι· ἀπεκρίθη ὁ
Ἅγιος· ἀνάετα θαμιν· καὶ ὁ ἀδελφός εἶπεν
ἕως ποῦ; ὁ δὲ Ἅγιος· ἕως ἐν τῷ ὠτῷματι·
ἐν ᾧ γὰρ εὐρίσκειται ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ
καὶ θεωρεῖται. «ἐν τῷ Γρονιμῷ»

Μέμνησο διὰ θανάτου τῆς ἐξόδου σου καὶ
μὴ ἐσθλάθῃς ὑπὲρ αἰωνίου, καὶ οὐκ ἔσται
σημεία, τῇ ψυχῇ σου. «Ἅγιον εὐαγγέλιον»

Μνήμη θανάτου ἀναγκαιότερον γραφῆς τῷ με-
τανοοῦντι. «Μεγάλου Βασιλείου»

Ἡ ἐνθύμησις τοῦ θανάτου ἀναγκάζει τὸν ἄν-
θρωπον γὰρ ἀπαρτῆσαι τὸ σῶμα του, καὶ
γὰρ ἀποδιώκει ὅσας τὰς σωματικὰς ἐπιθυ-
μίας. «Ἅγιος Ἰωάν. τῆς Κλεματῆς»

5

Πολλοί λυθούμεθα ἐπὶ ταῖς ἁμαρτίαις, τὰς δὲ αἰτίας αὐτῶν ἡδέως παραδεχόμεθα. «Ὁ τοῦ Παύλου»

Πάντες γὰρ διὰ τῆς θλαρείας βαδίζομεν ὁδοῦ αἰ-
ντες εἰς τὰ θαρόντα μεχτήναι φράγματα καὶ
τῶν μελλόντων οὐδέποτε λαμβάνουσιν ἔνοιαν, ἀλλ'
εἰς μὲν τὰς σωματικὰς ἀπολαύσεις ἀδιαλείπτως
ἐθελονταί, τὰς δὲ ψυχὰς ἔωσιν ἐν λιμῇ παρα-
τήσθαι· καὶ μυρία καὶ ἑκάστην ἡμέραν λα-
μβάνοντες τραύματα οὐδέποτε αἰσθῆναι ἔχουσιν
τῶν ἐν οἷ εἶναι καμῶν, καὶ τῶν μὲν τοῦ σώμα-
τος ἔνεκα θαυμάσιων ποικίλῃ πόρῃ τοὺς ταῦ-
τα θεραπεύοντας, καὶ μισθοὺς παρέχουσιν ὅτι
μάλιστα θείους καὶ καρτερίαν ἐπιδείκνυνται
πολλήν, καὶ τῆς ἐπιπόνου θεραπείας ἀνέχονται·
ἵνα τὴν εὐεὶνου ὑγίαν ὠτήσονται· τῆς δὲ ψυ-
χῆς κακῶς διατεμένης θανατικῶς ἀμελοῦσι,
καὶ τὴν ἀξίεραστον αὐτῆς ὑγίαν λαβ-
εῖν οὐ σπουδαίοντι. «Ἁγίου Ἰωάν. Χρυσ.»

6

Ἀγαπητέμοι μή λέγε βλάψημος εἰμι μή μοι
 λέγε δίνυκτος εἰμι, ἀμαθάρτος εἰμι, ἔχεις θάνατον
 καὶ ὑποδείγματα. εἰς οἷον θέλεις λήμνα καταφυ-
 γε. θέλεις ἐν τῇ Καινῇ θέλεις ἐν τῇ Παλαιᾷ;
 ἐν τῇ Καινῇ ὁ Παῦλος, ἐν τῇ Παλαιᾷ ὁ Δαβὶδ.
 Μὴ μοι λέγε φοροφαίεις, μή μοι οὖνον. Ἡμαρτες;
 μετανόησον. Μυριάς τις ἡμαρτες; μυριάς τις με-
 τάνοησον. Ταῦτα συνεχῶς ἑθαλείψω καὶ φαρμα-
 κια καὶ τὴν ψευδοπροφητείαν κατασείσω. « Ἁγίου

« Ἰωάν. Χρυσοστόμ. »

Εἶπεν ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος, ὅτι ὁ Θεὸς τοῖς μὲν ἁμαρτωλοῖς μετανουθεῖ, καὶ τὸ μετάνοιον ἀφίηται,
 ὡς τῇ πόρνῃ καὶ τῷ τρώῃ. τοὺς δὲ διουαίους,
 ὁσώμεν καὶ τοῦτους, καὶ τοῦτο ἐστὶν ὁ τοῖς

Ἀποστόλῃς ἐλάλῃ. « Ὅτι εἰάν μή περιτεύσῃ ἡ διουα-
 » οσύνη ἡμῶν ὅσον τῶν φαρισαίων καὶ γραμματε-
 » ῶν, οὐ μὴ εἰέλθῃτε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρα-
 » νίων. »

« Ἐν τῷ Γεροντικῷ »

Το ἔργον τῆς μετάνοιας ἐν τῶν τριῶν τούτων ἀρετῶν ἀπορρέειται. ἐν τοῦ νὰ ἀποδιώκῃ τις αὐτὸν νοῦν τοὺς ἁμαρτωλοὺς λογισμοὺς, ἐν τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς, καὶ τοῦ νὰ ὑποφέρῃ μὲ ὑπομονὴν τὰς θλίψεις. «Ὁ εἶον Μάρκου»

Ὅταν ἐφάμαρτος ψυχὴ τὰς ἐπέρχουσας θλίψεις οὐ καταδέχεται, τότε οἱ ἄγγελοι θεοῦ αὐτῆς γέγουσιν· ἰατρεύσαμεν τὴν Βαβυλῶνα, καὶ οὐκ ἴαθη. «Ὁ εἶον Μάρκου»

Μετάνοια εἶναι νὰ ὑπομένῃ τις ἐκουσίως καὶ εὐχαρίστως ὅλα τὰ θλιβερά καὶ ὀδυνηρά, τὰ ἐκκυμβαίνοντα αὐτῷ δικαίως ἢ ἀδίκως ἐν τῶν ἁμαρτημάτων του. «Ἁγίος Ἰωάννης τῆς Κλίμακας»

Μετάνοια εἶναι νὰ θεινᾷ καὶ νὰ διψᾷ τινὰς καὶ νὰ στεροχωρῇ κατ' ὑπερβολὴν τῇ κοίτῃ του, καὶ νὰ ἀνηκῶν βαθεύς τῇ ψυχῇ του μὲ τῇ γλυκείᾳ συντριβῇ τῆς καρδίας του. «τοῦ αὐτοῦ»

Ἡμετέροια ὑπαίρχει ὑψηλοτέρα θαυμάτων τῶν ἀρ-
ετῶν, τῆς ὁμοίας τοῦ ἔργου δὲν δύναται νὰ ζε-
λειώσῃ παρὰ μόνον ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου.

«Θείου Ἱεραίου»

Ἡμετέροια νὰ γίνεσθαι εὐθὺς ἄνευ ὑπερθέσεως
καυροῦ καὶ φοροφάσεως, καὶ μετ' ἐλπίδος ἀγ-
αθῆς πρὸς τὸν Θεόν καὶ Θεωτότην. «Ἁγίου Ἰωαν-
ν. τοῦ Κλήμεντος»

Πρὸς τὸν Θεόν ἄς καταφεύγωμεν, διότι ὅσοι
ἁμαρτωροὶ κατέφυγον εἰς αὐτὸν ἔσυχον σωτη-
ρίας, καὶ ἡμεῖς λοιποὶ, ἄς μὴ ἀπελθοῦμεν διὰ
τὴν σωτηρίαν μας. Ἡμάρτομεν; ἄς μετανοήσωμεν.
Μυριάς ἡμάρτομεν; μυριάς ἄς μετανοήσωμεν.
Διὰ πάντων ἔργων ἀγαθῶν χαίρει ὁ Θεός, ἐξαρ-
έως δὲ διὰ τὴν μεγαλοσύνην ψυχῆς, τὴν ὁμοίαν
ἐπιβρέφει καὶ τὴν ὑποδέχεται μὲ τὰς ἰδίας
τοῦ χεῖρας.

«Ἁγίου Ἐφραίμ»

Συνείδητον νὰ νιῶς τὰ μικρά («ἁμαρτήματα») ἂν θέλῃς
νὰ μάθῃς νὰ νιῶς καὶ τὰ μεγάλα μὲ εὐνοίαν. «Ἁγίου
Ἰωαν. τοῦ Κλήμεντος»

Οὐδεμία ἀμαρτία δύναται νὰ νικῇ τὴν εὐεξαχμίαν τοῦ Θεοῦ
 μόνον νὰ μειωθῇ ὁ ἄνθρωπος (ἅγιοι γὰρ τῆς Κλήματος). Διηγέ-
 ατο τις τῶν Πατέρων, ὅτι ἐν Θεβ/νίῃ ὑπῆρχεν ἀσκη-
 τήριον Παρθένων· μία ἐξ αὐτῶν κατ' ἐνεργίαν τοῦ πα-
 τοῦ ἔχθρου, ἐξεχθούσα ἐν τοῦ μοναστήριου, ἔθεγεν εἰς
 πόρνειαν καὶ ἔμελλεν οὕτω πορνεύουσα χρόνον ἱκανόν·
 εἶτα τῇ συνεργείᾳ τοῦ φηανθρώπου Θεοῦ μεταμ-
 εληθείσα, ὑπέστρεψεν εἰς τὸ μοναστήριον αὐτῆς·
 καὶ θεωροῦσα ὅτι τοῦ θυμῶτος ἐξελεύσθηεν· ἀθ-
 υπαγύφθη δὲ τινι τῶν Ἀγίων ὁ θάνατος αὐτῆς·
 καὶ εἶδε τοὺς Ἀγίους Ἀγγέλους ἐρχόμενους παραλα-
 βεῖν τὴν ψυχὴν αὐτῆς, καὶ δαίμονας παρεω-
 ρομένους αὐτοῖς καὶ διαλόγου γενομένου μεταξὺ
 αὐτῶν, οἱ μὲν Ἅγιοι Ἀγγελοι ἔλεγον ὅτι ἐν μετ-
 ανοίᾳ ἦλθεν· οἱ δὲ δαίμονες ἀντίλεγον· ὅτι τῇ
 δουλείᾳ τοσοῦτον χρόνον καὶ τῇμὴν ἔειπεν· ἅμα
 δὲ οὐδέ ἔρθεαεν εἰσελθεῖν εἰς τὸ μοναστήριον,
 καὶ ὥς γέγραπτε ὅτι μετενόησεν, εἶδον δὲ οἱ Ἀγ-
 γελοι ὅτι ἐξόζου εἶδεν ὁ Θεὸς τὴν πόρθε-
 ειν αὐτῆς εἰς τοῦτο γινάσκειν, προσεδέξατο

αὐτῆς τὴν μελάνοιαν· καὶ τῆς μὲν μελανοίας, αὐτὴ
 ἦν κυρία, διὰ τοῦ εὐνοῦ οὗ ἀποβέβηκε τῆς
 δὲ ψυχῆς, ὁ θάνατος Δεσπότης· ἐν ζούσας οὖν
 καταιχύνθεις οἱ δαίμονες, ὑπεχώρησαν·
 ὁ δὲ τὴν αἰσθαλῆσιν ἑωρακώς, τοῖς παρ-
 οῦσι ταύτην διηγήσατο. «Ὑν τῷ Γεροντίῳ»

Ποιοὶ τῶν ἀμαρτανόντων γέγονεν αἰσχύνης γε-
 μῶ, ὥς δύναμαι ἀποβέβηκε τῷ Θεῷ; διαβ-
 ολιχὴν νοσοῦντες εὐλάβειαν ἀπαρηγορήτου εἶς
 διὰ τοῦτο ἀποβέβηκε ἵνα κτήσῃ παρηγορίαν ὁσπῇ.
 Μὴ γὰρ ἀνθρώπος ἔστιν, ὁ μέλλων σοὶ μαρ-
 τυρεῖσθαι; Θεὸς ἔστιν, ὁ μέλλον βοηθῆσαι
 ἀπαλλάξαι τῶν ἀμαρτιῶν. Οὐχ οὕτως ἐν
 τῇ ἀσφαλείᾳ ἐπιθυμεῖς τῆς βλαψῆς, ὡς
 ἐμῆνος τῆς σωτηρίας σου. «Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου»

Ἐμοὶ δοκεῖ οὐ εἶναι τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων ἴδιον
 νὰ μὴ παύσῃται, μήτε νὰ θέτωσιν εἰς ὑμᾶς ἀμ-
 ἄρημα, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων. «Ἁγίου Ἰωάννου Κληδόνου»

Ἀδελφός ἠρώτησε τὸν Ὀδίων Ποιμένα λέγων·

Πατέρ· δύο ἄνθρωποι ἦσαν, ὁ εἰς Μοναχός καὶ εἰς νομικός· ὁ Μοναχός ἐλογίζετο ὅψέ, ἵνα ῥωμὴ ρίψῃ τὸ σχῆμα, καὶ ὁ νομικός ἐλογίζετο ἵνα γένῃται Μοναχός· καὶ ἀμφοτέρωι δέ ἀπέθανον ἐν τῇ νυκτὶ εὐεῖνῃ καὶ οὐκ ἔφθασαν ἐπιτελεῖσαι, τί ἄρα λογίζεται αὐτοῖς; καὶ ὁ Ὀδὶος εἶπεν· Ὁ Μοναχός, ἀπεθανε Μοναχός, καὶ ὁ νομικός ἀπέθανε νομικός· ἐν ᾧ γὰρ εὐρέθησαν ἀσπληστον.

«*Ἐν τῇ Γεροντικῇ*»

Εἰν ἄνθρωπος ποιήσῃ μεγάλας δυνάμεις, καὶ ἰάσεις, καὶ ἔχει θάλασσαν γνώσιν καὶ ἀναγκάσῃ νεκρούς, ἔφ' ὅσον ἔωσεν εἰς ἁμαρτίαν οὐ δύναται ἀμεριμνήσαι ὅτι ὑπὸ μετάνειαν ἔσθ.

«*εἶπεν ὁ Ὀδὶος Ἡσαΐας*»)

Ἡ ἰσχὺς τῶν θελόγων κατέσθαι τὰς ἀρετάς, αὗτη ἐστίν, ἵνα εἰς θάλασσαν, μὴ μικροψυχήσωσιν, ἀλλὰ θάλασσαν φροντίσωσι.

«*εἶπεν ὁ Ὀδὶος Μωυσῆς*»)

Ἀδελφός ἐμαῖο ἐν τῇ Μονῇ τῶν Μονιδίων καὶ
 μοναχὸς καὶ πύχιστος τὴν εὐχὴν ταύτην ἀεὶ πρὸς τὸν Θεόν.
 Κύριε, οὐ φοβοῦμαι σε, καὶ διὰ τοῦτο θέμις μοι
 περαιτῶν ἢ ἄλλων τινα τιμωρίαν ἢ ἀδένειαν ἢ
 δαίμονα, ἵνα καὶ οὕτως ἐδέχθῃ εἰς φόβον ἢ σε-
 σωμένη μου ψυχῇ. Εἶσα παρρησιῶν ἐλπεύω-
 ν. Οἶδα οὐκ ὅτι ἡμαρτον εἰς σε Δέωσα,
 καὶ ἀναριθμητὰ εἶμι τὰ αἰσθήματά μου, διό
 καὶ οὐ τοῖσι εἰδέν, ἵνα συγχωρήσῃς με,
 ἀλλ' εἰ ἐνδέχεται θαύμασόν με ὡς καὶ ἐπεὶ
 μή νομάσῃς με εἰς καὶ τοῦτο ἀδύνατον,
 ἀσώδους μοι ὡς μέρος τῆς τιμωρίας καὶ ἐπεὶ
 καφερέαν μοι τὴν νόσον ἔργασαι, μόνον
 ἄρξαι ἀπὸ τοῦ νῦν παιδεύειν με, ὡς ἐν ἑ-
 ἑ καὶ μή τῇ θυμῷ σου Δέωσα.
 Οὕτως οὖν αὐτὸν εἶμι ἐνιαυτὸν ὅλον μετανου-
 ζοῦ καὶ ταῦτα μετὰ δακρύων θερμῶς ἀθ-
 αύνως πρὸς Θεὸν λέγοντος καὶ ὁμοθυμῶς ἱε-
 ρεύοντος, ἐν τῇ νηστείᾳ καὶ ἀγρυπνίᾳ καὶ λειψῇ
 κακουχίᾳ, τὸς ὥμα καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ

παραδαθανῶντος αἰεὶ καὶ ευηρίβοντος. Ἐν μιᾷ κα-
 τημένῳ αὐτοῦ χαμαὶ καὶ ὀρθνούκτος συνήθως
 καὶ γοερὸν ἀνοιμώματος, ἀπὸ τῆς αἰσθητῆς ἀθυρίας
 νυγδαλμὸς ἐπὶ ἤλθεν αὐτῷ καὶ ὕπνωσε. **Καὶ ἰδὼν**
παρίσταται ὁ Χριστὸς λέγων ἡγάρα τῇ φωνῇ. Τί ἔχεις
ἄνθρωπε; εἰ οὕτω κλαιεῖς ὁ δὲ γνωρίζας αὐτὸν
 ὅτις ἐστίν, ἀποκρίνεται ευπρόμος, ὃν ἔδεσαν Κύριε.
Ἐφη αὐτῷ, ὁ φανείς· καὶ ἐχείρου. Ὁ δὲ λέγει, οὐ δύ-
 ναμαι δέωσθαι ἐὰν μὴ δώῃς μοι χεῖρα. **Καὶ**
εἰνος ἐκτείνας τὴν χεῖρα καὶ λαβόμενος αὐτοῦ ἀν-
έστησεν αὐτόν, ὁ δὲ ἀναστὰς ἐπένδει εὐφροδῶς. **Λέγει**
αὐτῷ ἀδελφὲ αὐτῷ ὁ φανείς, ὁμοίως ἀραεῖα καὶ ἡ-
γάρα τῇ φωνῇ. Τί κλαιεῖς ἄνθρωπε, εἰ λυθῇ;
 ἀπεκρίθη ὁ ἀδελφός· οὐ θέλεις Κύριε ἵνα μὴ κλαίω
 καὶ λυθῶμαι; ὃν τοσαῦτα ἐς ἐλύθηκα ὁ τοβούτων
 ἀγαθῶν παρὰ σοῦ ἀπολαύσας. **Ὁ δὲ ἐκτείνας αὐτοῖς**
τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἔθηκεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀ-
δελφοῦ καὶ λέγει αὐτῷ. Τοῦ γοιδοῦ μὴ λυθῶς, ἐπεὶ
γὰρ σὺ ἔνευσεν ἐμοῦ ἐλυθήθης, οὐκ ἔτι ἔχω λυθ-
οῦμαι κατὰ σοῦ. Ἐπεὶ γὰρ διὰ σέ το αἷμα

μου δέδωκας ὅσῳ μᾶλλον καὶ τὴν ευχαρίστησιν
 δώσω καὶ σοί, καὶ θάσῃ τῇ γηραίῳς μετανόουσῃ
 ψυχῇ; ἔλθὼν οὖν εἰς ἑαυτὸν ὁ ἀδελφός ἐν
 τῇς ὁμοστασίας, εὔρε τὴν καρδίαν αὐτοῦ πα-
 ραχαρᾶς θεωρηρωμένην. Καὶ ἐξηγοροφότηθη
 ὅτι ἐποίησεν ὁ Θεὸς ἔργον μετ' αὐτοῦ. Καὶ ἔ-
 μινε διαθαντός ἐν πολλῇ σταθερῶς εὐχα-
 ριστῶν αὐτῷ. «Κώδιξ παρ 275 XVII αἰῶνος (Ι.Μ. Διονυσίου Ἀγ. Ὁρους)»

Ἡ ψυχὴ ὁδοῦ μοιυνομένη μετὰ τὸν μοιυνομένην τῇς
 ἀμαρτίας δὲν δύναται μετὰ ἄλλον τρόπον νὰ καθ-
 αριεθῇ καὶ νὰ λάβῃ τὴν ὁδὸν τῆς ὁμοστα-
 σίας, εἰὰν δὲν ὑπομείνῃ πολλοὺς πειρασμούς
 καὶ δὲν εἰσέλθῃ μέσα εἰς τὸ χωνευτήριον τῶν
 θλίψεων. «Ἁγίου Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου»

Ἡ ἐποχὴ τοῦ Θεοῦ εἶναι τιμιώτερον ἀπ' ὅλους
 τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου καὶ ὅτις φησὶ
 αὐτὰς, ἐντὸς αὐτοῦ εὐρίσκει τὸν Θεόν.

«Ὁσίου Ἰσαΐα»

Ὁσού ἐλπίδουσι τὰ κακά ἤδη, καὶ εὐρίσκονται
τὰ χρηστά, ἐν εὐ μαγαλιεὶ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός, καὶ
τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. «Ἅγιος Ἰωάν. τῷ Κλημάτι»

Ἡ ἁγία γραφή εἶναι ὡσανὺ κοινὸν ἱαγρίον. Ἐκασ-
τος δύναται νὰ εὐρίσκη καὶ νὰ ἐμμένη ἀπὸ αὐ-
τῆς τὰ φάρμακα ἀνάγκη αὐτοῦ πρὸς τὸ σωθῆναι.
«Μεγάλου Βασιλείου»

Ὁσὺς ἀδιαλείπτως ἐμβαλεῖται εἰς τὴν θεωρίαν
τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς αἰσθάνεται αὐτὸν θεαυροφύλακα.
«Ὁσίου Ἰσαάκ Συροῦ»

Λογιζόμενος καθ' ἡμέραν καὶ λέγων ἐν ἑαυτῷ,
ὅτι τὴν σήμερον ἔχω ποιῆσαι εἰς τὸν κόσμον
οὐδέποτε ἁμαρτῆσαι εἰς Θεόν. «Ὁσίου Ἡσαίου»

Οὐκ ἔχεις βιβλίον ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ γράφεις τὸν
λόγον τὸν καθημερινός; ἔχει βιβλίον ἐν τῷ
συνειδέει, καὶ γράφει τὰ ἁμαρτήματα τὰ
καθημερινά. «Ἅγιος Ἰωάν. Χρυσοστόμος»

Ἀδελφός ἐυάθηςτο εἰς πᾶσιν τῆς Αἰχύθου,
 ἐν πολλῇ ταπεινώσει διὰ τῶν· ὑπῆρχε δὲ αὐτῷ
 ἀδελφὴ ἐν τῇ πόλει, ὀρφανή, καὶ πολλὰς ψυ-
 χὰς ὀρφανεύουσα ἀθάνατον· πολλοὶ οὖν παροικη-
 τὰς οἱ γέροντες, τῆς ἡδυνήθησαν τὸν ἀδελφὸν ἀγα-
 παίαν πρὸς αὐτὴν παρακαλεῖσθαι· εἰδὼς νοθευμένης κα-
 αργήσε τῇ ἀμαρτίᾳ τῇ δι' αὐτῆς γινομένην· ὡς δὲ
 ἔφθασεν εἰς τὸν τόπον, ἰδὼν τις τῶν γνωρίμων
 ὀρφανῶν ἀνέβηκε τῇ ἀδελφῇ αὐτοῦ λέγων· ἰδοὺ ὁ
 ἀδελφός σου ἔσθι τῇ θύρᾳ· ἡ δὲ συνεχθεῖσα τοῖς
 πάλαι, κατελείψατο τοὺς ἐργασίας, οἷς διηκόνει,
 θυμῇ τῇ μετὰ τῇ ἔσθι τῇ ὑπακούειν τοῦ ἀδελφοῦ
 ἐξωθήθη· καὶ θεωμένη αὐτὴ περιεβλεπεῖσθαι αὐτῇ,
 λέγει ὁ ἀδελφός· γυνὴ μου ἀδελφὴ· φέβου τῆς ψυχῆς
 σου, ὅτι διὰ σοῦ πολλὰ ἀθάναται· καὶ ὡς δυνή-
 σθαι ὑπερκεῖν τὴν αἰωνίαν καὶ θυγατρὶ βασιλῆως·
 ἡ δὲ σύντροφος γενομένη, λέγει αὐτῷ· οἶδας ὅτι ἔβου
 μου πτωχὴ ἀπὸ τοῦ νῦν; ἀπερίθῃ ὁ ἀδελφός· εἰάν
 θῆης ἔβου πτωχὴ· ἡ δὲ, ῥίψατο αὐτὴν εἰς τοὺς πόδας
 τοῦ ἀδελφοῦ, θαρσεύει αὐτόν, ἵνα λάβῃ αὐτὴν

εἰς τὴν ἔρημον μετ' αὐτοῦ. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· θεὸς τοῦ ἰσχυ-
 ροῦ σου ἔσθι τὴν κροτάφην σου καὶ ἀποκρούει μοι· ἡ δὲ
 ἔφη· ἄγωμεν συμφέρεχαρ μοι ἀεχνημονεῖν γυμνῇ τῇ
 κροτάφῃ, ἢ εἰσελθεῖν εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς ἀγορᾶς·
 ὡς δὲ ἐπορεύοντο, ἐνουθέτει αὐτὴν ὁ ἀδελφὸς πρὸς
 μετανοίαν· ἰδὼν δὲ τινας ἐρχομένους εἰς ὑδάντην αὐ-
 τῶν, γέγει αὐτῇ· ἔπειδή οὐ πάντες ἴσασιν ὅτι ἀδελφὴ
 μου εἶ, ὑποχώρησον μὲν τῆς ὁδοῦ, ἕως οὗ πα-
 ρέλθωσιν οἱ ἐρχόμενοι· ἡ δὲ ἐξένευσε. Μετὰ δὲ τοῦ-
 το γέγει αὐτῇ· ἀπέθωμεν τὴν ὁδὸν ἡμῶν ἀδελφῇ·
 ἡ δὲ οὐκ ἀπειρίσθη αὐτῇ· ξυνεύσας δὲ πρὸς αὐτὴν,
 εἰρίσει αὐτὴν νεκρὰν· θεωρεῖ δὲ καὶ τὰ ἔργα τῶν πο-
 δῶν αὐτῆς ἡμαχμένα· ἦν γὰρ ἀνυπόδοτος· ὡς δὲ ἀ-
 πώχετο τοῖς γέροντιν ὁ ἀδελφὸς τὸ εὐχαῖαν ἀν-
 τέβαλλον εἰς ἀλλήλους· ἀπεπαύθη ἐνὶ τῶν χει-
 ῶν αὐτῆς, ὅτι ἔπειδή οὐδενὸς ὅπως ἐμ-
 ερίμνησε σαρκὸς, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἰδίου σώματος
 κατεφρόνησε μή ἐξενάξασα ἐν τῇ σοφίᾳ αἰ-
 νητῇ, διὰ τοῦτο προσεδεξάμην αὐτῆς τὴν με-
 τανοίαν.

Ἐν τῇ Γεροντικῇ >

48, *Αγαπητοί, παρρησιᾷ ὡς παρρησίαις, καὶ παρ-*
εσιδότης, ἀπέχεσθαι τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν
αἵτινες ἐσρατεύονται κατὰ τῆς ψυχῆς. «Πέτρος Β' 14»

Εἶπεν ὁ ὁσίος Ποιμὴν περὶ τοῦ ὁσίου Ἰωάννου
τοῦ Κηνοβού, ὅτι παρρησίαζε τὸν Θεόν, καὶ
ἦρθη καὶ εὐαὶθη ἄνω αὐτοῦ καὶ γέγονεν ἀμέρ-
ιμος· καὶ ἀπελθὼν εἶπε τινὶ γέροντι· ὁρῶ ἐμαυ-
τὸν ἀναπαυόμενον, καὶ μηδένα θορόμενον ἔχο-
ντα· καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἅγιος Γέρων· ὕστατος πα-
ρρησίαζε τὸν Θεόν, ὥστε τὸν θορόμενον εὐ-
ελθεῖν διὰ γὰρ τῶν θορόμενων φρουρόωται ἡ ψυ-
χη. Παρρησίαζεν οὖν καὶ οὐκ ἐν πύλαις ἀρ-
τῆται αὐτὸν εὐαὶ αὐτοῦ ἔλεγε· Κύριε δόξοι ὑ-
πομονήν ἐν τοῖς θορόμοις. «Ἐν τῷ Γερωνικῷ»

Ἀδελφός εἶπε εἰς ἕνα Ἅγιον· οὐδένα βλέπω θορό-
μενον ἐν τῇ καρδίᾳ μου, λέγει αὐτῷ ὁ Ἅγιος εὐ-
σεβράστος εἶ, καὶ ὁ Θέλων εἰσερχεσθαι καὶ ἐξ-
έρχεσθαι διὰ σοῦ, εὐ δὲ οὐ νοεῖς. Ἐάν δέ ἔχης

θύραν, καὶ κλείσῃς αὐτήν καὶ μὴ εὐχχωρήσῃς
εἰσελθεῖν δι' αὐτῆς τοὺς θονηροὺς λογισμοὺς, τό-
τε βλέψεις αὐτοὺς ἐξω ἐκώστας καὶ θοημιού-
ντας. 10 ((Ἐν τῇ Γερουσίᾳ ἡγουσιν τῶν ἁγίων Πατέρων))

Εἶπεν καὶ αὐτοῖς ὁ ἅγιος· Ὁς νυνὶ ἔστη τὰ ῥάβδῳ
σου, σιγῶμεν καὶ νηῶ καὶ λυθῇ κατ' ὕπερβορην
τοὺς δαίμονας. ((Ὁ ἅγιος Ἰωάν. τῆς Κλήμεντος))

Διηγούμεθα περὶ τῆς Θείας Σάρρα, ὅτι ἔμεινε
δυνατρία ἐν τῇ θοημιούμενῃ κραταιῶς ὑπὸ τοῦ δαί-
μονος τῆς θορνείας, καὶ οὐδέποτε ὑψάτο ἀποσ-
τῆναι τὸν θοημιον, ἀλλὰ μάλλον ἔμελλεν· Ὁ Θεός δὲ μοι
ἐσχύν. Ἐν μιᾷ οὖν σφοδρῶς ὑπὸ αὐτῆς ὀλλοιμένη
ἀνῆλθεν εἰς τὸν δαίμονα αὐτῆς θορεύεσθαι,
καὶ ἤφθη αὐτῇ σωματικῶς τὸ πνεῦμα τῆς θορ-
νείας, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Σὺ μὲ ἐνίπτεσας, Σάρρα,
ἠθευρίσθαι ἐμείνη· οὐκ ἐνίπτεσά σε ἐχῶ, ἀλλ' ὁ Θε-
σότης μου Χριστός. ((Ἐν τῇ Γερουσίᾳ))

10 ((Διηγήσθαι βιβλίον τῶν ἁγίων Πατέρων))

20. **Ὡς** μεγαλοῦσωμεν λοιπὸν ἀδελφοί, διότι γίνεσθε με-
 γαλήνη χαρὰ εἰς τὸν οὐρανὸν λέγει ὁ Χριστὸς μας
~~ἐπὶ~~ διὰ ἕνα ἁμαρτωχὸν μεγαλοῦντα θαρὰ διὰ
 ἐνεπήμοντα ἐντὶ δυνάμεις. Ὁ ἄεως ~~ὁ~~ υἱὸς ἀδελ-
 φοί μου, ἀφ' οὗ ἔφθειρεν ὅλον τοῦ τὸν θῖον τὸν θα-
 ρυιὸν εἰς πόρναις, καὶ μέθην, καὶ εἰς πόρνην ἁ-
 λην ἀσωτείαν· ἔβαλεν εἰς τὸν γούν σου, καὶ εἶπεν·
 οὐαί μοι τῷ ἀδελφῷ, πόσοι τοῦ πατρὸς μου περιβεύ-
 ουσιν ἄρτων, καὶ κατατρύφουσιν τὰ μαχὰ σου, ἐγὼ δὲ
 λιμῶ τήνομαι· ἀλλ' ὡς ἐπετρέψω εἰς τὸν εὐεχλαχ-
 τον θατέρα μου, καὶ θέλει μέευνχωρήσῃ καὶ δεχ-
 θῇ διότι εἶναι εὐεχλαχτος. Μόνον τό' ἔβαλεν εἰς τὸν
 γούν σου, καὶ παρευδύς ὁ Θεὸς τὸν ἐγένεσε, καὶ
 τοῦ ἔφησε τὰς ἁμαρτίας.

Ἡ Ὁσία Μαρία ἦτο πόρνη, καὶ ἐκεῖ ὅπου ἔδεικεν
 ἔξω ἀπὸ τὴν πόρνη, βλέπει τὴν εἰκόνα τῆς Παν-
 αγίας, καὶ ἐνθυμεῖται τὰς ἁμαρτίας δόσου ἔψα-
 με, καὶ θάνει εἰς τὸν γούν της, ὅτι αἱ ἁμαρ-
 τίας της τὴν καλύπτουν, καὶ δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἐμ-
 βεῖς τὴν εὐαγγελίαν, καὶ παρευδύς ἐμεγαλόνεσε,

ἐμαυθεν ἐξ ὅλης ψυχῆς, καὶ λέγει εἰς τὴν εἰκόνα
τῆς Παναγίας. Ὁ Κυρία Θεοτότε, ὁδοῦ ἐγέννησες
τὸν υἱὸν καὶ λόγον τοῦ Θεοῦ, παρρησιάζου, μάρτυ
μου τὴν ζοιῶντιν χάριν, ὅτι νὰ ἡμπορέσω νὰ
ἐμβῶ μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, νὰ ὁροσυνήσω
καὶ ἐγὼ τὸν Τίμιον Σταυρόν, καὶ βάνω ἐν ἐκ
κλησίᾳ, ὅτι ὁρῶ νὰ μὴ μάρω τὴν ἀμαρτίαν.

Ὁ Δαβὶδ ὁ Προφῆτης ἐλάλησεν ὡς ἄλλο, παρὰ ὁδοῦ
τὴν μετάνοιαν;

Ὁ Ἀδάμ ὁ Πέτρος, ὁδοῦ ἀρνήθηκε τὸν Χριστὸν
τρεῖς φορές, ὁδοῦ εἰς ἄλλο ἐδῶθη, παρὰ ὁδοῦ
τὴν μετάνοιαν;

Διὰ νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ κλαῖται θερμῶς, ὁ Θεὸς
τὸν ἐλάλησεν. Ὁ Λὼθ διὰ νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ
κλαῖται τὴν ἀμαρτίαν του, ἐδῶθη. Τὴν Νινευτὴν
τὴν χώραν τὴν μεγάλην δὲν ἤθελεν ὁ Θεός νὰ
τὴν σώσῃ διὰ τὴν ἀμαρτίαν, ὁδοῦ ἔτασαν οἱ
Νινευῖται, καὶ ἐβλεπεν ὁ Θεὸς τὸν Προφῆτην Ἰωνᾶν
νὰ τοὺς εἰπῇ ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Θεὸς
θελεῖ νὰ τοὺς χαλάσῃ, καὶ παρρησιάζου ὡς

τὸ ἡμετέραν, ἐμετανόησαν, καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἐκτε-
 ρεν· ὡς δὲ ἀρετὴν ἔχοντες, εἰμὴ μόνον, διὸν
 ἐμετανόησαν ὁλοφύχως; Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς
 ἀδελφοί μου ἡγαθημένοι, ὅσοι μας ἄς μετα-
 νοήσωμεν ὡς τὸν Δαβὶδ. καὶ ἄς εἰσέλθωμεν
 καὶ ἡμεῖς ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ ὡς εἶθε καὶ
 αὐτός. « ἡμαρτία τῷ Κυρίῳ μου, ἡμαρτία, καὶ
 » τὰς ἀνομίας μου ἐγὼ γινώσκω » Καὶ ὡς τὸν
 τὸν Αἰβζήν. « Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν
 » τῇ Βασιλείᾳ σου » Καὶ ὡς τὴν Μαρίαν τὴν Αἰ-
 γυπτίαν, καὶ ὡς τὴν ὁρνήν, καὶ ὡς τὸν ἄν-
 θρωπον, ὁποῦ ἡμαρτωλὸς ὅπου ἐμετανόησαν, καὶ
 ἔκλιναν τὴν ἀμαρτίαν των, καὶ ἐβώθησαν.
 καὶ μὴ μείνωμεν ἀμετανόητοι, ὡς τὸν Ἰούδα,
 νὰ ὑπηρετοῦμεν καὶ ἡμεῖς τὴν αἰώνιον νό-
 λαμ, ὅχι ὡς μετανόημεν, ἵνα ἀκούσωμεν τῆς
 μακαρίας εὐεργεσίας. « Δεῦτε οἱ ἐκλογημέ-
 νοι τοῦ Πατρὸς μου, ὑπηρετοῦσατε τὴν ἡσυχασ-
 μένην ὑμῖν Βασιλείαν. Ἀμήν.

Οὐδείς οὕτως ἀγαθός καὶ οἰκτιρῶν ὡς ὁ Θεός.
 τῷ δέ μὴ μετανοοῦντι ἐπὶ ταῖς ἁμαρτίαις αὐτοῦ,
 οὐδέ αὐτός ἀφίησιν. «Ἁγίων Πατέρων»

Οὐκ ἔστιν ἁμαρτία ἡ νικῶσα τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ,
 εἰ μὴ ἡ ἀσώφρων. «Ἁγίων Πατέρων.»

Δὲν εἶναι ὑπέρβουλον ἔργον ἢ μέγιστον τῆς εὐ-
 γωγίας τοῦ Θεοῦ. «Ἁγίου Ἰωάν. τοῦ Κλημ.»

Ὁ βίος ἀσεβοῦντος, φονεὺς τῆς ψυχῆς τοῦ μόνου τοῦ
 «τοῦ αὐτοῦ»

Ἡ θύρα τῆς μετάνοιας εἶναι πάντοτε ἀνεωχμένη.
 «τοῦ αὐτοῦ»

Ἐξουσίαν τὸν ἀποθανόντα βαρύνει, οὕτως ἀδύνα-
 μτον τὸν ἀποθνήσκοντα σωθῆναι. «Ἁγίων Πατέρων»

Διὰ τοῦτο ἡ μετάνοια ἀσπάζεται εἰς πάντας
 καὶ πάντοτε, καὶ οὐδείς ὅρος σχεδύσεως τῆς μετ-
 ανοίας ὑπάρχει. «Ὁσίου Ἰσαάκ»

Περὶ Ἐξομολογήσεως

Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἔξαλείφων τὰς ἀνομίας σου ἐν-
κεν ἐμοῦ, σὺ δὲ μνήσθη καὶ κριθῆμεν· ἤ-
γε σὺ τὰς ἀνομίας σου θρώγος, ἵνα δικαιωθῇς.

«Προφ. Ησαΐας μὲν 25.»

Ἄν ζῶν ἀφῆτε τὰς ἀμαρτίας, ἀφίενται αὐτοίς,
ἂν ζῶντες κρατῆτε, κεραισθῆναι. «κατ. Ἰωάν. Κ' 22-24»

Ἀμαρτία ἀνεξαχόρευτος γραῦμα μέγα καρδίας.

Παντὶ ἀνθρώπῳ μὴ ἔμφανε καρδιά σου.
(«Σοφία Σειράχ»)

Ἐλεγε τὸς τῶν Ἁγίων Πατέρων· ὅτι ἄλλο γινώ-
σκε δὲν περιτῶν περιβόητον τὸν δαίμονα
τῆς πορνείας, ὡς αὐτὴ φανερόν τιναί τὰ
ἔργα αὐτοῦ εἰς τὸν Πνευματικόν σου διὰ τῆς
ἐξομολογήσεως. «ἐν τῇ Γεννητῇ»

Οὐ χαίρει ἐν οὐδενὶ ὁ ἐχθρὸς οὕτως ὡς ἐπὶ τοῖς
μὴ ευφραίνουσι τοὺς ἑαυτῶν λογισμούς. «Ἁγίων Πατέρων»

Ο αἰχυνόμενος ἀνθρώπου ἀπομαχῆσαι τὰς ἑαυτοῦ
 ἁμαρτίας ἐνγεῦδα, ἐκείνους ἐπιθώγων αἰχυνσθήσεται.
 «Ἁγίων Πατέρων»

Μὴ ἀφ᾽ ἑσέως ἀνεξάλειπτον ἁμαρτίαν, καὶ βραχυ-
 ἀζη τυγχάνῃ ἵνα μὴ ὕψιστον ἐδίμηνω κατὰ
 παρασύρη εἴς.

«Ὁσίου Μάρκου»

